

Heuvelingen en Laaglanders.

Hij, zijn gezette gestalte nog altijd in de deurpost, bleef ook sprakeloos, in onzekerheid over de ontvangst en niet wetend hoe te beginnen. Zij zag zijn dikken rooden kop, zijn gezicht dat in veel donker baardhaar bijna schuil ging met de stomp-norsche uitdrukking, die de kleine diepliggende oogen temperden. Die oogen hadden anders een hondelijk-trouwhartigen opslag, maar nu stonden zij anders, gelijk Tilly diepinnerlijk met angstig wantrouwen voelde. Er was nu iets schuw-onrustigs en tegelijk een valsche flikkering in . . .

Maar reeds had hij zich hersteld, na dat eerste zien, kwam nu op haar toe, met een begin van lach om zijn snormond en een vraging in de oogen.

„Til, . . . toe . . . zullen we maar weer goed zijn?” zei hij zijn hand uitstekend, met die diepdonkere stem, waarin zij zoo lang niets dan trouwe ernst, de wat bruuske rondheid van een buitenman had gehoord. Maar nu — en ook dit werd even, diep-innerlijk, door haar gespeurd — was er iets gewilds en valsch in dien klank, alsof hij zijn wrok niet weggedaan had, maar enkel bedekken wilde . . . tot later.

Voor zij echter zelve het goed wist in haar overprikkelden staat, had ook zij zwijgend haar hand gereikt . . . waarmee hij haar tot zich trok. En nu lag zij al, geluidloos schreiend, aan zijn schouder en scheen *hij* 't te zijn, die vergaf . . . In haar ooren kwam daarop zijn stem, die nu zacht liefkoozend en beschermend klonk.

„We zullen 't maar vergeten, hè Til? We zullen maar doen of 'r niks gebeurd is, hè? We zijn allebei wat heftig geweest, en . . . hier hoorde zij een accent van mannelijken autoritair ernst, gewichtig-opvatten, in zijn stem, die haar toch weer, op dezelfde flauwe en vage wijze gemaakt aandeed . . .”

„En d'r zijn woorden gevallen . . . die tuschen ons nooit meer gezegd moeten worden . . . nietwaar Til? We kennen mekaar telang om niet mekaars kleine fouten en tekortkomingen te verdragen, is 't niet? Zeg . . . is 't niet?”

Zij knikte flauwtjes, richtte zich nu op en maakte zich zacht uit zijn arm vrij, terwijl haar oogen droogend.

„En dan . . .” vervolgde hij, met toenemend zelfvertrouwen . . .

„Kijk 's Til . . . d'r zijn heusch dingen waarover jullie vrouwen niet goed kunnen oordeelen . . . Ieder z'n terrein! . . . van zaken heb jullie weer geen verstand . . . laat ons daar nou maar tobben . . . dan bemoeien wij ons ook niet met jullie werk . . . Hè, is 't zoo afgesproken? . . .”

Hij nam weer haar hand en zij liet hem doen, willoos. Om niet weer in snikken uit te barsten, sprak zij niet, zoende hem terug, toen hij haar als finale verzoening omhelsde.

„We houden toch van mekaar, niet?” zei hij zacht.

„Ja . . . Frits”, fluisterde zij terug, in een snikschok . . .

„Kom, . . . dan gaan we nou naar beneden . . . ze wachten ons al lang, en de oudjes zullen blij zijn dat we 't weer eens zijn”.

Met zijn arm om haar middel, leidde hij Tilly 't kamertje uit, liet haar toen vóór zich uitgaan de trap af, in kalme zelfvoldaanheid, één voor één telkens zijn kraakschreden plantend achter haar, die met nerveuze beweging nog snel haar oogen afwischte en haar haren gladstreck, opdat zij er niet al te verhuild uit zou zien.

Als zij zich nou maar goed kon houden beneden!

Toen zij binnen kwamen, ging er een klein gejuich op van de kinderen en knikten de ouders goedkeurend.

't Was dus weer alles in orde!

HEUVELINGEN EN † † † † †
† † † LAAGLANDERS. DOOR
PIET VAN ASSCHE. † † † † †

En vóór jaren en jaren woonden, in eene afgelegen streek, de Rijckaertsen op vlakland en de Davidsen op aanpalende hoogten. En de eersten waren aardappel- en koornboeren, en de tweeden wonnen veel fruit in wijde boomgaarden, en op 't weiland der hellingen graasden hun zwabbernekkige ossen en uierzware koeien, wijl in stallen vette zwijnen een dikgekookt mengsel van botermelk, aard-